Бігла лисиця лісом, шукаючи поживи, бо була дуже голодна. Аж раптом ударив їй у ніс смачний дух печені та свіжого хліба.

— О, ще не цурається мене доля! — зраділа лисиця.— Далебі, сьогодні добре пообідаю.

Та й помчала на дух, і він привів її до високого дуплистого дуба. З дупла так знадливо пахло, аж у лисиці слинка покотилася.

Підійшла вона до дерева, зазирнула в дупло та й побачила — вгорі висять торбинки.

— Це, мабуть, залишили пастухи, які пильнують овець на узліссі,— подумала лисиця.— Жаль, що високо, не можна дістати.

Хоч як спиналася лисиця, хоч як тяглася вгору — дістати харчу не могла.

— Треба залізти в дупло,— надумала лисиця.— Дірка саме по мені.

Залізла вона в дупло, поздіймала торбинки та й почала бенкетувати. Яка смачна печеня, а хліб, а яєчка! Який запашний сир! Уминала все те лисиця, аж за вухами лящало.

— У кого б іще так поживитися, як не в пастухів,— каже.— Вміють господині їхні готувати. Спасибі їм!

Їла-їла лисиця, аж поки й крихти не зосталося. По тому напилася води з барильця, що його брали пастухи з собою, бо поблизу не було джерела.

Напхалася вона по зав'язку та й усміхнулася.

— Уявляю, які будуть обличчя в пастухів, коли прийдуть обідати!

Та й намірилась вилізти з дупла. Виткнула голову й передні лапи, посунулась далі — аж зась! Черево їй роздулося й не пролазило в дірку. Заплакала лисиця, заголосила:

— Лиха моя година та нещаслива! Як вилізти з дупла? Як добутися до своєї нори?

Так вона жалібно приказувала, аж самій серце краялось.

А неподалік саме пробігала інша лисиця. Почула голосіння, підбігла до дерева й, побачивши невдаху, здивувалася.

— Сестро, як ти туди потрапила? — гукнула.

— Ой, не питай! Влізла, щоби смачно попоїсти, а вилізти не можу.

— Що ж там було?

— Дві торбинки з хлібом, печенею, сиром та яйцями. Ой сестрице, то був справжнісінький бенкет! Біда тільки, що черево роздулося й не пролазить у дірку. Як не виберусь я звідси — кепсько мені буде.

Лисиця знову зайшлася плачем.

— Не побивайся,— каже подруга,— зачекай трохи — черево й стухне. Тоді любесенько вилізеш.

— Правду кажеш?

— Авжеж. За дві-три години черево стане таке, як і було.

— А як прийдуть пастухи?

— Не бійся. Вони далеко звідсіля — я їх бачила.

— Спасибі тобі, сестро, щаслива та година, коли ти мене втішила. Почастувала б тебе, та, на жаль, нема чим.

— Та звідки тобі було знати, що я пробігатиму поблизу? З'їла — на здоров'я.

— Ну, тоді біжи. Нехай тобі щастить. Приходь колись до мене, побалакаємо про цю пригоду.

Лисиця побігла геть, а ненажера залишилася в дуплі.

Знічев'я почала перетрушувати торбинки, чи нема там іще чого-небудь. Перегодом знову спробувала вибратись з дупла. Але й цього разу не пролізла.

"Ще рано",— подумала вона.

Проте за дві години вона легко просунулась крізь дірку та стрибнула додолу.

— Ти диви! Правду казала подруга, що треба зачекати. Адже з часом минають скрута та лихо!